

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1117/2022
20.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Вера Кузељевић, адвокат у ..., против туженог Здравственог центра Ужице, ОЈ Општа болница Прибој, Ужице, чији је пуномоћник Добрица Савић, адвокат у ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2758/21 од 12.01.2022. године, у седници већа одржаној 20. октобра 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Ревизија тужиље **СЕ УСВАЈА, УКИДА СЕ** решење Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2758/21 од 12.01.2022. године и предмет се враћа другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Основни суд у Ужицу је донео пресуду П1 234/16 од 10.06.2021. године којом је у I ставу изреке усвојио тужбени захтев и утврдио да је тужиља била у радном односу код туженог у периоду од 28.02.2017. године до 08.03.2017. године на пословима ... у служби ... ОЈ Општа болница у Прибоју, што је тужени дужан признати, у II ставу изреке одбацио тужбу у делу тужбеног захтева којим је тражено да се утврди да је уговор о раду .. број .. закључен дана 01.09.2018. године између тужиље и туженог, ближе одређен у изреци, закључен супротно одредбама Закона о раду и фиктиван уговор, како је то ближе одређено у изреци и у III ставу, обавезао туженог да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 203.250,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате, док је делом одбио захтев за законску затезну камату.

Апелациони суд у Крагујевцу донео је решење Гж1 2758/21 дана 12.01.2022. године којим је у 1. ставу изреке укинуо пресуду Основног суда у Ужицу П1 234/16 од 10.06.2021. године у ставу I изреке, којим је усвојен тужбени захтев и утврђено да је тужиља била у радном односу код туженог у периоду од 28.02.2017. године до 08.03.2017. године, на пословима ... у служби ... ОЈ Општа болница у Прибоју, што је тужени дужан признати и у том делу одбацио тужбу, као неблаговремену; у 2. ставу изреке преиначио пресуду Основног суда у Ужицу П1 234/16 од 10.06.2021. године у делу III става изреке тако што је обавезао тужиљу да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 167.250,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Тужила је поднела дозвољена и благовремену ревизију, којом побија другостепено решење због битне повреде одредаба парничног поступка учињене у том поступку пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење по одредби члана 408. и члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр 72/2011 ... 18/2020) и закључио да је ревизија тужиле основана, зато што је другостепени суд побијано решење донео уз битну повреду одредаба парничног поступка у смислу члана 374. став 1. у вези члана 294. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Према разлозима побијаног решења, другостепени суд је одлучујући о жалби туженог, укинуо првостепену пресуду и одбацио тужбу у делу за тужбени захтев да се утврди да је тужила била у радном односу код туженог у периоду од 28.02.2017. године до 08.03.2017. године на пословима ... у служби ... у ОЈ Општа болница у Прибоју, као неблаговремену, на основу следећих утврђења. Тужила је била запослена код туженог са прекидима у периоду од 18.11.2004. године до 01.09.2015. године, по основу више закључених уговора о раду на одређено време, а затим је 01.09.2015. године са туженим закључила уговор о раду по коме је обављала рад од 01.09.2015. године до 27.02.2017. године, док у периоду од 28.02. до 08.03.2017. године није имала закључен уговор о раду, али је код туженог радила. Потом је 09.03.2017. године са туженим закључила уговор о раду по коме је обављала рад код туженог закључно са 24.10.2017. године, када јој је престао радни однос. Правноснажном пресудом Основног суда у Прибоју П1 140/2017 од 27.04.2018. године поништено је решење туженог број .. од 24.10.2017. године којим је тужилци отказан уговор о раду и утврђено да је тужила засновала радни однос на неодређено време код туженог. У овој парници, покренутој тужбом од 03. јуна 2016. године, тужила је поднеском од 18.11.2016. године поставила евентуални тужбени захтев којим је поред осталог тражила и да се утврди да је по основу уговора о раду од 01.09.2015. године засновала радни однос на неодређено време код туженог од 01.09.2015. године, а затим је поднеском од 29.04.2021. године тражила и да суд утврди да је била у радном односу код туженог у периоду од 28.02.2017. године до 08.03.2017. године, будући да је у међувремену правноснажно окончан поступак пред Основним судом у Прибоју П1 140/2017 у коме је утврђено да је тужила у радном односу на неодређено време, тако да је, према разлозима садржаним у другостепеном решењу, за период од 28.02.2017. до 08.03.2017. године остало да тужила није била у радном односу код туженог. Првостепени суд је закључио да тужила није преклудирана у односу на тужбени захтев за утврђење да је била у радном односу код туженог у периоду од 28.02.2017. до 08.03.2017. године, јер је тај захтев био садржан у захтеву за утврђење радног односа на неодређено време постављеном поднеском од 18.11.2016. године, за утврђење радног односа на неодређено време. Обрнуто, другостепени суд је сматрао да је тужба са тужбеним захтевом за утврђење да је тужила била у радном односу код туженог у периоду од 28.02.2017. године до 08.03.2017. године поднигнута после рока прописаног законом, одредбом члана 195. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр 24/05 ... 75/14) од 60 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права. Како је тужила сазнала да је право повређено престанком радног односа код туженог 24.10.2017. године, а тужбени захтев за утврђење да је била у радном односу код туженог у периоду од 28.02.2017. године до 08.03.2017. године садржан је у поднесцима тужиле од 18.11.2016. године и од 29.04.2021. године, то су захтеви поднети после протеча

прописаног рока од 60 дана од сазнања за повреду права, те је тужба са таквим тужбеним захтевом неблаговремена.

Ти разлози другостепеног суда не могу се прихватити јер су контрадикторни. Ако је поднеском тужиље од 18.11.2016. године постављен тужбени захтев за утврђење да је тужила била у радном односу код туженог у периоду од 28.02.2017. године до 08.03.2017. године, не може се закључити да је таква тужба неблаговремена, односно да је поднета по протеклу рока од 60 дана од сазнања за повреду права.

Напротив, према садржини првостепене пресуде, првостепени суд је дозволио преиначење тужбе из поднеска од 18.11.2016. године у ком је истакнут захтев за утврђење да је тужила код туженог засновала радни однос на неодређено време, који је захтев егзистирао у поступку све до 29.04.2021. године, када је тужбени захтев тужила прецизирала на одређене дане, од 27.02. до 08.03.2017. године. На тај начин првостепени суд сматра да је до повреде конкретног права дошло у току трајања ове парнице у ком је тужила диспонирала тужбеним захтевом какав је био постављен још 18.11.2016. године, тако што га је ограничила само на дане од 27.02. до 08.03.2017. године.

Код таквог стања ствари изложеног у првостепеној пресуди и разлога који су изнети за доношење другостепеног решења, став другостепеног суда не може се прихватити за правилан, те је побијано решење захваћено наведено битном повредом одредаба парничног поступка, с обзиром да је одбачена тужба као неблаговремена у ситуацији када је тужбени захтев био садржан у поднеску од 18.11.2016. године.

Стога је ревизијом побијано решење укинато и предмет је враћен другостепеном суду на поновно суђење, по одредби члана 415. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**